

Indtægtsnedgang af 800,000 Kr., hvorhos Tingets Flertal udtalte sig bestemt og energiff imod at erstatte en Del af de indirekte Skatter med direkte Skatter.

Hermed standfede foreløbig Regeringens Forsøg, paa at gennemføre en Toldrevision. Men ved privat Initiativ bragtes Sagen atter frem i Folketinget i 1874. Overfor det derom nedsatte Udvalg erklærede Finansminister *J. J. S. Borch* i Foraaret 1875, at Regeringen kunde gaa ind paa en samlet Nedgang i Told- og Skibsafgifterne af indtil 2 Mill. Kr. Men Udvalget ansaa dette for ganske utilstræffeligt og erklærede i en foreløbig Betænkning, at fortsatte Behandlinger næppe vilde føre til Noget og at det ikke ventede, at der vilde kunne komme Noget ud af Sagen.

I Efteraaret 1875 indbragte Finansminister *Estrup* et Par Lovforslag om Toldsatserne for Sukker og Salt, der begge forkastedes i Folketinget. Ved privat Initiativ indbragtes da i Folketinget et Lovforslag til en almindelig Toldrevision, der skulde medføre en Indtægtsnedgang af 5 Mill. Kr., der dog af Finansministeren ansloges til nærmere 6 Mill. Kr. Dette Forslag blev, efter at være vedtaget af Folketinget, forkastet af Landstinget ved første Behandling.

I November 1876 fremsatte da Finansministeren i Folketinget et Lovforslag til en partiel Toldrevision uden Indtægtsnedgang, der imidlertid nægtedes. Overgang til anden Behandling. Derefter hvilede Toldspørgsmaalet i flere Aar, og et i April 1880 ved privat Initiativ i Folketinget indbragt Forslag naaede ikke til første Behandling.

I Oktober 1881 forelagde Finansministeren et nyt Toldlovsforslag i Landstinget, der dog først tilendebragte Sagens Behandling i Samlingen 1882—83. Under Henvisning til forestaaende betydelige Reforme og til Ønsket om, at Staten vilde overtage nogle af de kommunale Udgifter, særlig til Sindsyge og til Retsplejen, vedtog Tinget den paaregnede Indtægtsnedgang af lidt over 2 Mill. Kr. dækket ved en Afgift af *Ol* og Brændevin paa ca. $2\frac{1}{3}$ Mill. Kr., for at hine Ønske kunde fyldestgøres. Folketinget sendte i Marts 1883 Forslaget tilbage til Landstinget med en Indtægtsnedgang af henved 6 Mill. Kr., hvoraf kun $2\frac{1}{6}$ Mill. Kr. skulde dækkes ved *Ol*- og Brændvinsafgift, naar man engang blev enig om de paagældende Lovforslag herom. Landstinget besluttede imidlertid „at udsætte Behandlingen af det fra Folketinget tilbage sendte (Toldlov-) Forslag, indtil de i Forbindelse dermed staaende Forslag om Behandling af Brændevin og *Ol* ere blevne endeligt behandlede i Folketinget“, og Sagen faldt dermed bort.

Efterat der i 1884 var bleven forelagt Folketinget et Forslag til Handelstraktat med Spanien, optog det derom nedsatte Udvalg Toldreformen til Behandling, og Folketinget vedtog da et Forslag, der vilde medføre en Indtægtsnedgang af henved 7 Mill. Kr., som vel ikke straks skulde indtræde i sit hele Omfang, men saaledes, at Toldindtægterne, der i det sidste Aar havde udgjort over 28 Mill. Kr., fremtidig ikke vilde kunne stige over 24 Mill. Kr. Dette Forslag afvistes imidlertid af Landstinget med en motiveret Dagsorden, der erklærede Forslaget for uantageligt endog blot som Grundlag for en Forhandling. Derimod blev den Overtagelse af Kommunens Udgifter til Sindsygeanstalterne, hvorom der tidligere var fremsat Ønske, nu gennemført fra 1ste April 1885, hvorved Staten overtog en tidligere direkte paa Befolkningen lignet Afgift af 400,000 Kr., der efterhaanden er stegen til over 600,000 Kr., medens paa den anden Side Loven af 1ste April 1887 om Brændvinsafgiften satte en Stopper for den i de senere Aar indtraadte ret betydelige Tilbagegang i Statens Indtægt af denne Afgift.

I 1888—89 bragtes Told sagen paa ny frem i Folketinget ved privat Initiativ, og Tinget vedtog denne Gang en Indtægtsnedgang af omtr. 7 Mill. Kr., hvoraf Halvdelen dog skulde dækkes ved en *Alfat*, hvorom en Lov imidlertid først skulde vedtages i den følgende Samling. Herpaa vilde Landstinget heller ikke denne Gang gaa ind, men fastholdt, at en saadan Lov, hvorved Dækning skulde gives for Afgang i Toldindtægterne, maatte vedtages samtidig med Toldloven. I det Landstingsudvalgets Flertal derhos udtalte, at „hvad der Gang